அறிவுக்கும் அடைக்கும் தாழ் இல்லை!

ஸீதையுடைய அப்பாவின் பேர் - ஜனகர் இல்லை. ஜனகர் என்பது மிதிலையைத் தலைநகராகக் கொண்டு விதேஹம் என்ற ராஜ்யத்தை ஆண்ட சூர்ய வம்ஸ கிளைப் பிரிவினரில் எல்லாருக்கும் உரிய குடிப் பெயர். ஸீதையுடைய அப்பாவின் பேர் அதாவது இயற்பெயர். ஸீரத்வஜர், என்பது குடிப் பெயரைச் சேர்த்து அவரை ஸீரத்வஜ ஜனகர் என்று சொல்ல வேண்டும். ஸீரம் என்றால் கலப்பை கொடியை உடையவர். இந்தக் கலப்பைக் கொடிக் கராருக்கு பொருத்தமாகக் கலப்பைக் கொடிக் காரருக்கு பொருத்தமாகக் கலப்பைக் கிளறிவிடும். உமுபாதை யிலேயே ஸீதை அகப்பட்டாள். "ஸீதா" என்றாலே கலப்பை முனையின் பாதைதான்.

மிதிலை ராஜ வம்ஸத்தைச் சேர்ந்த அனேக ஜனகர்களில் கேசித்வஜ ஜனகர், காண்டிக்ய ஜனகர் என்று இரண்டு பேர். அந்த இரண்டு பேரும் பெரியப்பா, சித்தப்பா பிள்ளைகள். தர்மத்வஜ ஜனகர் என்பவர் இவர்களுடைய பாட்டனார். அவருக்கு அமித த்வஜர், க்ருத த்வஜர், என்று இரண்டு பிள்ளைகள். க்ருத த்வஜரின் பிள்ளை கேசி த்வஜர். அமித த்வஜரின் பிள்ளை காண்டிக்யர்.

தர்மத்தையே ஜீவித லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு கொடியை தூக்கிப் பிடிக்கிற மாதிரி உசத்திக் காட்டுகிறவன் தான் தர்மத்வஜன். ஆனால் "தர்மத்வஜன்" என்ற வார்த்தைக்கு "ஆஷாடபூதி" "ஹிபாக்ரிட்" என்றும் கேலியாக ஒர் அர்த்தம் உண்டு. தர்மாநுஷ்டானத்தை அடக்கமாகப் பண்ணாமல் பகட்டாகக் கொடி பிடித்துக் காட்டுகிறவன் போலியாகத்தான் இருப்பான் என்ற அபிப்ராயத்தில் இப்படி அர்த்தம் ஏற்பட்டது. நான் சொன்ன தர்மத்வஜ ஜனகர் இம்மாதிரி போலி இல்லை. இந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

முழு ராஜ்யத்தையும் தலைப் பிள்ளைக்கே பட்டம் கட்டுவது தான் பொது வழக்கம். ஆனாலும் சில சமயங்களில் இளைய பிள்ளைக்கும் ராஜ்யத்தில் ஸ்வதந்திரமான பங்கு தருவதுண்டு. ஒரு கனிஷ்ட புத்ரன் மஹா சூரனாக யுத்தங்கள் பண்ணிப் புது ராஜ்யங்கள் பிடித்துக் கொடுக்கும் போது பிதாவான ராஜா ஜ்யேஷ்ட புத்ரனுக்கு மட்டுமில்லாமல் இவனுக்கும் (மூத்தவனுக்கடங்கிய குறு நில அரசாக இல்லாமல்) ஸ்வதந்திரமானதாகவே ராஜ்யத்தில் பங்கு தருவதுண்டு. ராஜ்ய ஆசையே இல்லாமல் தம்பி ஆண்டால் அது தாம் ஆளுவதற்கு மேலே என்று நினைத்தவர் ஸ்ரீ ராமசந்த்ர மூர்த்தி. முடிவிலே அவர் கோஸல தேசத்தை இரண்டாகப் பிரித்துக் குசன், லவன் இரண்டு பேருக்கும் பட்டம் கட்டினார். அது மட்டுமில்லாமல் கோஸத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ராஜ்யங்களை லக்ஷ்மன, பரத, சத்ருகனர்களின் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் பாகம் போட்டுக் கொடுத்தார்.

கேசித்வஜருக்கும் காண்டிகுயருக்கும் தகப்பனார்களாக இருந்த அண்னா, தம்பி ஜனகர்கள் இரண்டு பேருமே தனித் தனி ராஜ்யங்களுக்கு ராஜாக்களாக இருந்தவர்கள். அதனால் அவர்களுக்கப்புறம் பிள்ளைகளான கேசித்வஜர்,

காண்டிக்யர் இரண்டு பேரும் அந்தந்த ராஜ்யங்களுக்கு வார்ஸாக ஆட்சி பெற்றார் கள்.

பழைய கால ராஜாக்க்கள் க்ஷத்ரிய தர்மப்படி வீர புருஷர்களாக யுத்தங்கள் செய்து ராஜ்யத்தை விஸ்தரித்துக் கொண்டு போவார்கள். தர்ம சாஸ்த்ரப்படி நல்ல நிர்வாஹம் நடத்துவார்கள். அதோடு யாக யஜ்ஞாதிகளும் நிறையப் பண்ணுவார்கள். இப்படிக் கர்ம மார்க்கத்தில் சிறப்பாக ஈடுபட்டிருந்தாலும் அவர்களுக்கு வேதாந்த ஞானமும் இருக்கும். புத்ரன் வயசுக்கு வந்ததும் அவனுக்குப் பட்டம் கட்டி விட்டு, ராஜ போகத்தையெல்லாம் விட்டுக் காட்டுக்குப் போய் தபஸ் பண்ணி பரமாத்மா வோடு சேர்ந்து விடுவார்கள். ஆள்கிறபோதே தாமரை இலைத் தண்ணீராக இருந்து கொண்டு நிரம்ப வேதாந்த விசாரம் செய்த ராஜாக்கலும் இருந்திருக்கிறார்கள். இப்படியிருந்த ஒரு ஜனகரைப் பற்றி ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்தில் நிறைய வருகிறது.

கேசித்வஜர், காண்டிக்யர் ஆகிய இரண்டு பேரில் கேசித்வஜர் நிரம்ப வேதாந்தக் கல்வி பெற்றவர். ஆனாலும் இந்த நாளில் ஏதோ புத்தகத்தில் வேதாந்தம் படித்து விட்டு "ஆத்மாவை ஒன்றும் தொடாது; அது சடங்கு, கர்மா எதற்கும் பிடி படாதது" என்று சும்மாவுக்காகச் சொல்லிக்கொண்டு, அதனாலேயே எல்லா அனுஷ்டானத்தையும் விட்டுவிட்டு தாங்கள் எதுவும் தொடாத நிலைக்கு வந்து விட்ட மாதிரி ப்ரமையில் இருப்பது போலப் பூர்வ காலங்களில் இருக்க மாட்டார்கள். படித்து வேதாந்த தத்வமெல்லாம் தெரிந்து கொண்டிருப்பார்கள். ஆனாலும் அபூர்வமாக எப்போதேனும் எவருக்கெனும் தான் ஈச்வரானுக்ரஹம் ஒரேயடியாகப் புரண்டு வந்து சட்டென்று ஆத்ம ஞானத்தைத் தருமே ஒழிய மற்ற எல்லாரும் எவ்வளவு படித்திருந்தாலும் படித்த வேதாந்தம் அநுபவமாகனுமானால் அதற்குப் பூர்வ கர்மாவையும் மனஸின் வாஸனைகளையும் யதேஷ்டமாகக் கர்மானுஷ்டா னும், பக்தியுபாஸனையும் பண்ணிப் போக்கிக் கொண்டால் தான் முடியும் என்று உணர்ந்திருந்தார்கள். அதனால் தான் பிறப்புப்படி வாய்த்த ஸ்வதர்மத்தை முறையா கப் பின் பற்றியும், வைதிக கர்மாக்களையும், ஈச்வர ஆராதனையும் நிறையப் பண்ணியும் வந்தார்கள். இதனால் பூர்வ கர்மாவும் "வாஸனை" என்கிற சித்த மலமும் குறைந்து கொண்டே வந்து சித்த சுத்தி ஏற்பட்டு, சித்தம் ஆடாமல் நிற்கப் படிக்கப்பட்ட அப்புறமே ஆத்ம தத்வத்தை நேராக விசாரம் செய்யும் பக்வம் உண்டா கும். அப்போது தான் ஞானாப்யாஸத்தில் முழுக்கப் பிரவேசிப்பார்கள். முடிவிலே புஸ்தக வேதாந்தத்தை அனுபவ வேதாந்தமாக்கிக் கொள்வார்கள்.

அதாவது, வேதத்தில் கர்ம காண்டம் என்று முதலிலும் ஞான காண்டம் என்று பிற்பாடும் இருப்பதை அனுஸரித்துக் கர்மாவில் ஆரம்பித்தே ஞானத்துக்குப் போனார்கள்.

இம்மாதிரி கேசித்வஜருக்கு ஆத்ம வித்தையில் நல்ல வித்வத் இருந்த போதும் அது ஸ்வாநுபூதியாவதற்குப் பூர்வாங்கமாக ஸ்வதர்மப் படி முறையாக ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்து வந்தார். யாகாதி அனுஷ்டானங்களும் பண்ணினார்.

அறிவுக்கும் அடைக்கும் தாழ் இல்லை!

ப்ருஹதாரண்யகத்தில் வரும் ஜனகர், ஸீதை அப்பா ஜனகர் முதலானவர்கள் ஆத்மாநுபூதியில் ஸித்தியே பெற்ற பிற்பாடும் ராஜ்ய நிர்வாஹம் பண்ணினவர்கள். பார்த்தால் வேடிக்கையாயிருக்கும். லோகம் மாயை, உடம்பு மாயை. மனசு மாயை என்றிருந்த அத்வைத ஞானிகள் பல பேர்தான் இவற்றை நிஜமாக நினைக்கிற த்வைதிகளை விடவும் லோகத்திலே கார்ய ரூபத்தில் அபாரமாக ஸாதித்திருக்கிறார்கள். ஆசார்யாள் (ஆதிசங்கரர்) ஓர் உதாரணம் போதும்.

பரம அத்வைதியான அவர் முப்பத்திரண்டே வயசுக்குள் ஆஸேது ஹிமாசலம் இந்த தேசத்தை ஓர் இடம் விடாமல் சுற்றி, எத்தனை வாதம், எத்தனை பாஷ்யம், எத்தனை யந்த்ர பிரதிஷ்டை, மூர்த்தி பிரதிஷ்டை, ஸ்தோத்ர க்ரந்தம், மட ஸ்தாபனம் என்று பண்ணியிருக்கிறார்? அப்புறம் ஆசார்யாளின் மடம் ஒன்றில் ஆதிபத்யம் வசித்த வித்யாரன்யாள் தான் விஜய நகர் ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு விதை விதைத்து எழுச்சி தந்தது. அதற்குப்புறம் சிவாஜி மஹாராஜா ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்தாபித்தாரென்றால் அதற்கான கார்ய உத்ஸாஹத்தை அவருக்கு ஊட்டி, அவரை ஸதாவும் guide பண்ணிக் கொண்டிருந்தவரும் பரம அத்வைதியான ஸமர்த்த ராமதாஸ் ஸ்வாமிகள் தான். இங்கே நம்முடைய தஞ்சாவூரிலே நாயகர்களின் ராஜ்யம் ஏற்படக் காரணமாயிருந்து, முதல் மூன்று ராஜாக்களுக்கு பிரதம் மந்திரியாக இருந்தது யாரென்று பார்த்தால் அவர் ஒரு கடைந்தெடுத்த அத்வைதிதான். கோவிந்த தீக்ஷிதர் என்பது அவர் பெயர். ஆகக்கூடி, விஷயம் தெரியாத வெள்ளைக்காரர்கள் அத்வைதத்தின் "மாயா டாக்ட்ரின்" தான் ஹிந்துக்களுக்குக் கார்யப் ப்ரபஞ்சத்தில் ஈடுபாடில்லாமல் சோப்ளாங்கிகளாகித் துருக்கர், பௌமாக்காரர்கள் முதலியவர்களிடம் நாட்டைப் பறிகொடுக்க வைத்தது என்று சொன்னாலும் சரித்திரத்தை நிஷ்பக்ஷபாதமாகக் கூர்ந்து பார்த்தால் உண்மை இதற்கு நேர்மாறானது என்று தெரியும்.

அதெப்படி அத்வைத ஞானிகள் வியவஹார லோகத்தில் இத்தனை ஸாதித்தார்களென்றால் அந்த ஞானமே தான் இந்த ஸாதனைக்குச் சக்தி தந்தது என்று தான் புதிர் மாதிரி பதில் சொல்ல வேண்டும். லோகம், உடம்பு, மனஸ் என்பவை அடிப்படையில் மாயை. ஆனாலும் வியவஹாரத்தில் இருக்கிற மாதிரி ஒரு தோற்றம் அதற்கு இருக்கிறது என்கிற அத்வைக் கொள்கையை ஏற்கும் போது தான் இந்த தோற்றத்தை தர்மமாகக் கர்மத்தினால் ஒழுங்கு படுத்தி, அப்புறம் ஞானத்துக்குப் போக வேண்டும், என்றும் ஏற்படுகிறது. அதே சமயத்தில் இது தோற்றம் தானேயொழிய அடிப்படையான ஸத்ய வஸ்து இல்லை என்பதால் இதோடேயே தன்னை "ஐடின்டிஃபை" பண்ணிக் கொண்டு அதனால் இதிலேயே உழன்று கொண்டு, உழப்பிக் கொண்டு நிற்காமல் இதில் பட்டுக் கொள்ளாமல் விலகி நின்று பார்கவும் முடிகிறது. இதுவே தன் ஸர்வமும் என்று தப்பாக நினைக்கும் போது தான் அந்த நினைப்பால் இதைக் காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்வதில் அதீதமான கவலை ஏற்படுகிறது. அதனாலேயே சித்தத்திலே தெளிவு குறைகிறது. தர்மம் தப்பிக்கூட இதைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாலென்ன என்கிற நீதியில் சித்தம் போக இடமேற்படுகிறது. அதாவது ஒழுங்காகக் காரியத் திட்டம் போட முடியாமலிருக்கிறது. உள்ளத்தை வைத்துத் தானே உடம்பு? ஸைகாலஜி கூட அப்படித்தானே சொல்கிறது? அதீத

ஈடுபாட்டு விசாரத்தால் சித்தம் பலமிழக்கிற போது, அதற்கு தார்மீக பலமும் குறைகிற போது, அதன் பிரதிபலிப்பாகவே சரீரத்தின் பலம், உத்ஸாஹம், காரிய சக்தி எல்லாமும் குறைந்து போகின்றன. அத்வைதிக்கு இப்படியில்லை. அவன் லோக விவகாரத்திலேயே இருப்பதாகத் தோன்றினாலும் இந்த மாதிரி அதிலேயே உழப்பிக் கொண்டு விசாரப் படாமல் விலகி நின்று பார்த்துக் கொண்டு இருப்பதால் ஸ்திரமான சித்த பலத்தோடு, சிதறிப் போகாத தேஹ பலத்தோடு யுக்தமாகத் திட்டம் போட்டு அதை சக்திகாமாகக் காரியத்தில் நிறைவேற்ற முடிகிறது.

ஞானாப்யாஸம் பண்ணி அத்வைதானுபவத்தில் ஸித்தி அடைந்தவர் மட்டும் தான் இப்படி என்றில்லை. ஞான சாஸ்த்ராப்யாஸம் மட்டுமே நிறையப் பண்ணி, ஆனாலும் அதையே இப்போது ஸாதனையாக்கிக் கொள்ளாமல் அதற்குப் போவத ற்குப் பூர்வாங்கமாக கர்மா, பக்திகளை அப்யாஸம் செய்து கொண்டிருப்பவனுங்கூட அவனுடைய ஆழ்ந்த அத்வைதப் படிப்பு உள்ளூரத் தானாகவே ஓரளவு கை கொடுத்து அவனையும் ஓரளவுக்குப் பட்டுக் கொள்ளாமல் விலகி நிற்கவும், அதனாலேயே கார்யங்களை அதிகத் தெளிவோடும் சக்தியோடும் பண்ணவும் பக்குவப் படுத்தி விடும்.

இப்படித்தான் கார்ய லோகத்தில் கேசி த்வஜர் காண்டிக்யரை விட சோபித்து ப்ராகடிகலாக முன்னேறினார்.

காண்டிக்யர் வேதாந்தத்தின் பக்கம் அதிகம போகவில்லை. அவர் முழுக்கவும் கர்ம மார்க்கக்காரராகவே இருந்தார். ப்ரம்ம வித்யா சாஸ்திரங்களில் கேசி த்வஜர் எப்படி நிபுணராயிருதாரோ, அப்படி வைதிக கர்மானுஷ்டானங்களிலும் அவற்றுக் கான சாஸ்த்ரங்களிலும் காண்டிக்யர் நிபுணராயிருந்தார். ஆகக் கூடி, கர்ம காண்டம், ஞான காண்டம் என்ற இரண்டிலே இந்த இரண்டு ஜனகர்களில் ஒவ்வொருத்தர் ஒவ்வொன்றில் பெரிய 'ஸ்கால' ராக இருந்தார். அதே ஸமயத்தில் வியவஹாரத் தில் எல்லா ராஜாக்களும் எப்படி இருப்பார்களோ அப்படியே 'ப்ராக்டிகலாக'வும் இருந்தார்கள். இத்தனை நாழி அத்வைதிகளைப் பற்றி நான் சொன்னதற்கேற்க. கர்ம மார்க்க காண்டிக்யரை விடவும் ஞான, சாஸ்த்திர நிபுணரான கேசித்வஜர் தான் ப்ராக்டிகலாக முன்னேறுவதில் அதிக சிறப்போடு விளங்கினார்.

அக்கால ராஜதர்மத்தில் எல்லா தேசங்களையும் ஜயித்து அவற்றைக் கட்டியாலும் ஸார்வ பௌமனவதே ஒரு ராஜாவின் கடைமையாக நினைக்கப் பட்டது. அந்தப்படி காண்டிக்யர் தம்முடைய ஒன்று விட்ட ஸஹோதரரான கேசி த்வஜரின் ராஜ்யத்தையும் கைப்பற்றுவதற்கு முஸ்தீபு பண்ணினார். வேதாந்த படிப்பால் ப்ராக்டிகல் வியவஹாரங்களில் கொஞ்சமும் பின் வாங்காத கேசி த்வஜரும் இப்படியே காண்டிக்யரின் மீது படையெடுத்தார். சித்தப்பா - பெரியப்பா பிள்ளைகளான இரண்டு ஜனகர்களுக்கும் யுத்தம் மூண்தடது.

கார்ய லோகத்தில் ஒன்றைச் செய்து முடிப்பதில் அதிக ஸாமர்த்யம் பெற்றிரு ந்த கேசி த்வஜரே ஜயித்தார்.

காண்டிக்யர் மந்த்ரி பிரதானிகள், புரோகிதர்கள் முதலான ஸ்வல்ப பரிவாரத்தோடு காட்டுக்குத் தப்பி ஓடினார். அங்கேயும் யாகங்களை விடாமல் பண்ணினார்.

இங்கே கேசி த்வஜரும் இனி சத்ரு பயமில்லை என்பதால் நிம்மதியாக நிறைய யாகங்கள் செய்யலாமென்று ஆரம்பித்தார்.

ஏதாவது தடங்கல் வந்தால் தானே கதை, கதையாக ரூபம் எடுக்கும்? இப்போது கேசி த்வஜரின் யக்ஞானுஷ்டானத்துக்கு அப்படியொரு தடங்கல் ஏற்பட்டது. ஹோமத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகும் க்ஷீரத்தைக் கொடுத்துப் கொண்டிருந்த பசுவை ஒரு புலி அடித்துப் போட்டு விட்டது.

கோ வதை என்றாலே எந்த ஹிந்துவுக்கும் தன்னால் ஹ்ருதயம் துடித்துப் போகும். அதுவும் யஜ்ஞத்துக்கு உபகரித்து வந்த பசு இந்த கதிக்கு ஆளாயிற்று என்னும் போது கேசி த்வஜர் பதறிப் போய் விட்டார். அப்போது அவர் படித்த வேதாந்தம் கை கொடுக்க வந்தது. “நடந்தது நடந்துவிட்டது, வருத்தப் பட்டு என்ன ப்ரயோஜனம்?” என்று தேற்றிக் கொண்டார்.

வருத்தத்தை இப்படிப் போக்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் யஜ்ஞத்து பால் தந்த பசு யக்ஞ மத்தியிலேயே போய் விட்டதென்றால் அது சாஸ்த்ரப்படி தோஷமாயிற்றே, அதை எப்படிப் போக்கிக் கொள்வது?

சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கும் தோஷங்களை நிவ்விருத்தி பண்ணவும் அந்த சாஸ்த்ரங்களிலேயே ப்ராயச்சித்தம் சொல்லியிருக்கும். அவற்றைச் செய்து தான் தோஷத்தைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

“இப்போது நான் பண்ண வேண்டிய ப்ராயச்சித்தம் என்ன” என்று தம்முடைய பண்டித ஸதஸைத் கேசி த்வஜர் கேட்டார்.

அவர் கர்மாநுஷ்டனத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர்தான் என்றாலும் குறிப்பாக ப்ரம்ஹ வித்யையில் சிறப்புப் பெற்றவர் தானே? அதனால் அவருடைய ஸதஸில் (நிபுணத்வம்) பெற்றவர்கள் இல்லை போலிருக்கிறது. அவர்களில் எவருக்கும் தோஷ பரிஹாரமாகப் பண்ண வேண்டிய ப்ராயசித்தம் என்னவென்று சொல்லத் தெரியவில்லை.

நம்முடைய பூர்விகர்களுக்கு ஸத்ய ப்ரஞ்ஞையும், விநயமும் ரொம்பவும் ஜாஸ்தி. அதனால் தங்களுக்கு தெரியாததைத் தெரியாது என்று ஒப்புக் கொண்டு யார் தெரிந்தவரோ அவரிடம் தயங்காமல் போய்த் தெரிந்து கொள்வார்கள். வேத, இதிஹாஸ, புராணங்களின் இப்படி அநேக எடுத்துக் காட்டுக்கள் பார்க்கலாம்.

இப்போது தங்களுக்கு தெரியாத பிராயச்சித்த சமாச்சாரம் கசேரு என்ற பிராமணோத்தமருக்கு தெரிந்திருக்கலாமென்று நினைத்து அவரைக் கேட்டுப் பார்க்கச் சொன்னார்கள்.

ராஜா கேசித்வஜர் உடனே கசேருவிடம் போய்க் கேட்டார். அவருக்கும் பரிஹாரம் தெரியவில்லை. நாமாக இருந்தால் "ராஜாவே நாம் தான் தெரிந்தவர் என்று வந்து கேட்கிறார். எதையாவது சொல்லி வைப்போமே" என்று நினைப்போம். கசேரு அப்படிப் பண்ணவில்லை. பார்க்கவரைக் கேளும்" என்று சொல்லி விட்டார்.

கேசித்வஜர் பார்கவரிடம் போனார். அவர் "எனக்குத் தெரியவில்லை. சுனகருக்க்த் தெரிந்திருக்கும். அவரிடம் போம்" என்றார்.

நாமானால் "கோவிந்த நாமாவே ஸர்வ ப்ராயசித்தம்" என்று மூணுதரம் "கோவிந்தா" சொல்லிவிட்டு அதோடு விட்டிருப்போம். ஆனால் ஒரு ராஜ்யாதிபதியாக இருக்கப்பட்ட கேசித்வஜர் ஒரு பசுவின் மரணத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய ப்ராயச்சித்தத்தில் பூர்ணமாக "ஸிஸ்ஸிய"ராக இருந்து சுனகரிடமும் போனார்.

"ஆனால் கோவிந்த நாமா ப்ராயச்சித்தம் இல்லையா?" என்றால் ப்ராயச்ச்த்தம் தான். வேறு ப்ராயச்சித்தம் எதுவுமே நம்மால் முடியவில்லை என்று தீர்ந்து போய்விட்ட போதுதான் அந்தப் பெரிய ப்ராயச்சித்தத்துக்குப் போக வேண்டும். ரொம்பவும் வீர்யமான மருந்தை முதலிலேயே கொடுப்பார்களா? மருந்து, ஊசி, ஆபரேஷன் என்று ஒன்றுக்கப்புறம் தானே மற்றொன்றுக்குப் போவார்கள்? அம் மாதிரி சாஸ்த்ரத்தினால் சொன்ன மற்ற பரிஹாரங்கள் நம்மால் முடியவே இல்லை என்றாலோ, அவற்றாலும் பயன் ஏற்பட்டதாகத் தெரியாவிட்டாலோ தான் மஹா பெரிய உபாயமான நாமாவே கதி என்று சரணாகதி செய்ய வேண்டும்.

நாமோச்சாரணம் ஸுலபமாயிருக்கிறதென்பதால் நாம் பிறத்தியார் விஷயமாக அதுவே நமக்குப் பிராயச்சித்தம் என்று பண்ணுவதுபோல், நம் விஷய மாகப் பிறத்தியார் பண்ணினால் சும்மா இருப்போமோ? நமக்குத் தரவேண்டிய பணத்தைக் கடன்காரன் தரமாட்டான் என்கிறான். "கோவிந்த நாமா சொல்லி விட்டேன். கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்காத தோஷம் எனக்கு வராது" என்கிறான். ஒப்புக் கொள்வோமா?

அதற்கு உண்டான பரிஹாரத்தைப் பண்ண முடியாத போது தான் மனஸ் உருகி நாமாவைச் சொல்லி அழுதால் கோவிந்தன் தோஷத்தைக் கழுவி விடுவான்.

வேர்த்து விருவிருத்து பசித்துக் களைத்து ஒரு வீட்டுக்குப் போகிறோம். நன்றாக ஸ்நானம் பண்ணி, வயிறாரச் சாப்பிடணும் போல இருக்கிறது. வீட்டுக்காரர்கள் "கோவிந்தேதி ஸதா ஸ்நானம் னு இருக்கு. "கோவிந்தா னுங்கோ அதுவே குளிச்சாப் போல" "நாமாம்ருதம்" னு நாமாவை ஸாதாரண சாப்பாட்டுக்கு

மேலே அம்ருதமாவே சொல்லியிருக்கு. அதனாலே போஜனத்துக்குப் பதிலும் "கோவிந்தா போட்டுடுங்கோ" என்று சொன்னால் அப்போது நமக்குப் பற்றிக் கொண்டு வருமே தவிர, நாம மஹிமையா தெரியும்? நிஜமாகவே மஹிமை தெரியும் போது அதுவே ஸர்வ ப்ராயச்சித்தம்தான்.

கேசித்வஜர் சுனகரிடம் போனார். அவர் பெரிய குண்டாகத் தூக்கிப் போட்டார். "கசேரு, பார்கவர், நான் இன்னும் யாரெல்லாம் பெரியவர்களென்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயோ அந்த எவருக்குமே நீ கேட்டும் விஷயம் தெரியாது. தெரிந்தவர் ஒரே ஒருத்தர்தான். நீ ஜயித்துக் காட்டுக்கு ஓட்டியிருக்கிறாயே. அந்த பரம சத்ருவான காண்டிக்ய ஜனகர்தான் தர்ம சாஸ்திரம் பூராவும் கரைத்துக் குடித்திருக்கிறாராதலால் அவர் ஒருத்தருக்குத்தான் கர்மா ஸம்பந்தமாக ஒரு விஷயமும் விடாமல் தெரியும். அதனால் அவருக்கே இந்த ஸமாசாரமும் நிச்சயம் தெரிந்திருக்கும்" என்று சொல்லி விட்டார்.

"பரம சத்ருவிடம் போய் பரிஹாரம் கேட்பதா? கேட்டால்தான் அவர் சொல்வாரா? என்று வேறு எவராயிருந்தாலும் இந்த நிலையில் தன்னாலான முயற்சி பண்ணியாய் விட்டது எதுவும் பிரயோஜனப் படாததால் ஸர்வ ப்ராயச் சித்தமாக நாம ஜபம் பண்ண வேண்டியதுதான் என்று இருந்திருப்பார்கள். ஆனால் கேசித்வஜர் அப்படிச் செய்யவில்லை.

பரம சத்ருவாகத்தான் இருக்கட்டும். நமக்கு வேண்டிய விஷயம் தெரிந்த ஒருவர் இருக்கிறார். நம்முடைய தர்மாசரணையை நாம் மனப்பூர்வமாகப் பண்ணுகி ரோமென்றால் இதிலே தோஷ நிவ்ருத்திக்கு யாரிடம் உபாயம் இருந்தாலும் அவரை ஆச்ரயித்து, பிரார்தித்து அதைத் தெரிந்து கொள்ளப் ப்ரயத்தனப் படத்தான் வேண்டும். பிரயத்தனம் பலிக்காமல் அவர் சத்ரு பாவத்துடனேயே இருந்து உபாயம் சொல்லாவிட்டால் அது அவரைப் பொறுத்த ஸமாசாரம் அவர் பரிஹாரம் தான் சொல்வாரோ, பரிஹாரம் தான் செய்வாரோ அவரிடம் போய்க் கேட்க வேண்டியது நம் கடமை என்று உடனேயே கேசி த்வஜர் தீர்மானித்து விட்டார்.

அதனால் சுனகரிடம் "மஹர்ஷே! நல்ல தகவல் கொடுத்தீர்கள். ரொம்பவும் நமஸ்காரம். விஷயம் கேட்டுக் கொள்வதற்காக காண்டிக்யரைத் தேடி இப்போதே காட்டுக்குப் போகிறேன். பரிவாரங்களோடு போனால் அங்கேயும் சிறைப் பிடித்து வதைக்க வந்துவிட்டேனென்று நினைத்து அவன் ஓடி ஒளிந்து கொண்டு விடலாம். அதனால் நான் மட்டும் தனியாகப் போகிறேன். தனியாய் நான் போவதால் என்னை அவன் கொன்று போட்டாலும் பரவாயில்லை. ஒரு யாகத்தின் பொருட்டுப் போய் உயிரை பலி கொடுத்தாலும் அப்போது அந்த யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்த பலனே கிடைத்து விடும். இப்போது பாதி யாகத்தில் பசு போய் அபூர்த்தியாய் நிற்கும் யாகத்தை இப்படி உயிரைக் கொடுத்துதான் நான் பூர்த்தி பண்ணியதாயிருக்கட்டும்! அல்லது அவன் ப்ராயச்சித்த கர்மாவைச் சொல்லிக் கொடுத்தால் ரொம்ப நல்லது. அதைப் பண்னி அப்புறம் யஜ்ஞத்தைப் பூர்த்தி செய்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லி

விட்டுக் கேசித்வஜர் அங்கேயிருந்தே நேரே தான் மட்டும் ரதத்திலேறிக் கொண்டு காட்டுக்குப் போனார்.

உயிரே போனாலும் போகட்டும் என்று ராஜாவாக இருக்கப்பட்ட ஒருவர் கர்மானுஷ்டானத்தில் இருந்த ச்ரத்தையினால் தனியாளாகக்காட்டுக்கு சத்ரு இருக்கும் இடத்துக்குப் போனார்.

இதிலே இன்னொரு விசேஷம் ஒரு விஷயத்தில் அறிவு பெறுவதற்காக சத்ருவிடம் போய் விஜ்ஞாபனம் செய்து கொள்கிற விநய மனப்பான்மை. ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் நமக்கு அறிவு பெறனும் என்று இருந்தால் கூட அதை போதிக்கக் கூடியவர் யார் என்பதையும் கவனித்தே க்ரஹிக்கத் தோன்றும். நமக்குப் பிடிக்காத ஒருவருக்கோ தாழ்ந்த நிலையிலிருக்கிற ஒருவருக்கோதான் அந்த விஷய ஞானம் இருக்கிற தென்றால் போயும் போயும் இவனிடமா கேட்டுக் கொள்வது? என்று விட்டு விடுவோம். அப்படிக் கூடாதென்று தான் திருவள்ளுவர் "எப் பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும்" என்று சொன்னார். அந்த உசந்த மனோபாவத்தைக் கேசி த்வஜர் கதையில் பார்க்கிறோம்.

யாகத்தைப் பாதியில் நிறுத்தித்தான் இப்படி கேசித்வஜர் பேர் பேராக அலைந்தது. யாகமென்றால் அது முடிந்து அவப்ருதஸ்நானம் என்பதைப் பண்ணும் வரையில் (யாகத்தைச் செய்பவருள்) யஜமானம் தீக்ஷையுடனேதான் இருக்க வேண்டும். அதாவது க்ஷௌரம் (க்ஷவரம்) பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. க்ருஷ்ணாஜினம் என்ற கறுப்பு மான் தோல் உடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இன்னம் அநேக நியமங்கள். அரித்தால் கூட கையில் சொறிந்து கொள்ளாமல் மான் கொம்பால் தான் சொறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற மாதிரி. அந்தப்படி இப்போது தாடியும், மீசையும், மான் தோலுமாகத்தான் கேசித்வஜர் இருந்தார். இந்தக் கோலத்திலேயே அவர் காட்டுக்குப் போனது.

காட்டிலே காண்டிக்யரும் அவரது சின்ன பரிவாரமும் இருக்குமிடத்தைக் கேசித்வஜர் கண்டு பிடித்து விட்டார். உடனே பரம சத்ருவின் இருப்பிடத்திற்குக் கொஞ்சம் கூட மனஸ் கலங்காமல் தேரைச் செலுத்தினார்.

காட்டுக்கு வந்த பரதனை தூரத்திலிருந்து பார்த்ததும் லக்ஷ்மணனுக்கு எப்படிக் கோபம் வந்ததோ அப்படியே தான் இப்போது கேசித்வஜரைப் பார்த்ததும் வந்தது. பரதன் பரிவாரத்தோடு வந்தது போலில்லாமல் இவர் தனியாக வந்தும் அவருக்கு ஏன் கோபம் வந்ததென்றால், ஏகாங்கியாக அவர் வருவதே ஒரு சூழ்ச்சி தான் என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டதாலேயே கோபம் வந்தது.

"அடே கேசித்வஜா! யஜ்ஞ தீக்ஷை வேஷத்தில் கிருஷ்ணாஜினம் போட்டுக் கொண்டு நீ வந்தால் நான் உன்னை கிட்டே சேர்த்துக் கொண்டு விடுவேன். அப்புறம் ஸமயம் பார்த்து என்னைத் தீர்த்துக் கட்டி விடலாம் என்று தான் நீ இப்படி வந்திருக்கிறாயென்று புரிந்து கொண்டு விட்டேன். உன்னை முந்திக் கொண்டு நான்

இதோ அம்பு போட்டு உன்னைத் தொலைத்து விடுகிறேன் பார்! மான் தோல் போர்த்தியவனைக் கொல்லக் கூடாது என்று தந்திரம் பண்ணினாயானால் அது பலிக்காது. இந்தத் தோலைப் போர்த்திக் கொண்டு உயிரோடு ஓடுகிற மானையே அடிக்க நமக்கு ராஜதர்மம் இடம் கொடுப்பதால், வேஷதாரியான உன்னையும் அந்த விதிப்படி வேட்டையாடுவேன்" என்று காண்டிக்யர் கன கோபமாக நாணேற்ற ஆரம்பித்தார்.

"அப்பா காண்டிக்யா! அவசரப்படாதே! நான் சத்யமாய் உன்னைக் கொலை பண்ண வரவில்லை. உனக்கு மட்டுமே தெரிந்ததான ஒரு தர்ம ஸாஸ்த்ர ஸமாசாரம் கேட்டுக் கொண்டு போகத்தான் வந்திருக்கிறேன். நிராயுத பாணியாய் வந்திருக்கிறேன். அறிவு பிக்ஷை போட்டு உபகாரம் பண்ணப்பா. யஜ்ஞ பூர்த்திக்கு அவச்யமான விஷயம் கேட்டுப் போக வந்தேன். அந்த விஷயம் தெரியாமலே போகுமானால், அபூர்ணமாக யஜ்ஞத்தை விடுவதை விட, என் உயிரையே விடவும் தயாராக இருக்கிறேன். ஆகையால் நீ கோபத்தை விடு, அல்லது பாணத்தை விடு. இரண்டையும் வரவேற்கிறேன்." என்று கேசித்வஜர் ரொம்பவும் உணர்ச்சியோடு கேட்டுக் கொண்டார்.

தமக்குத் தெரிந்த ஒரு விஷயத்தை அறிந்து போகவே அவர் வந்திருப்பதாகச் சொன்ன மாத்திரத்தில் காண்டிக்யரின் ஸந்தேஹமும், கோபமும் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிப் போய் விட்டன. "இண்டியன் கல்சர், இண்டியன் கல்சர்" என்று இப்போது நிறைய ப்ரஸங்கம் பண்ணுகிறோமே, ப்ரஸங்கம் மாத்ரம் பண்ணுகிறோமே அது வாஸ்தவத்தில் இது தான். தன் உயிரே போவதாயிருந்தாலும் அறிவை எங்கிருந்தும் பெறப் பாடுபடுவது. அதே மாதிரித் தன் உயிரயே எடுக்கக் கூடியவனாயிருந்தாலும் அவன் சாஸ்த்ரப்படித் தகுதி பெற்றவனாயிருந்தால் தனக்குத் தெரிந்த அறிவை அவனுக்குக் கொடுப்பது - இது தான் இண்டியன் கல்சர். நம்முடைய பண்பாடு அறிவிலே உயர்ந்த கலாசாரம் என்று லோகமெல்லாம் கொண்டாடும் படியாக வளர்ந்து வந்திருப்பதற்குக் காரணம், தகுந்த பாத்திரம் கிடைத்த போது அறிவைக் கொஞ்சம் கூட அடைத்து வைக்காமல் திறந்து விட்டது தான். (இதற்குக் கான்வெர்ஸர்க இன்னொன்றும் சொல்ல வேண்டும். அப்பாத்திரத் திடம் அறிவு போனால் அதைவிட விபரீதமில்லை என்பதால் நம் பூர்விகர்கள் இப்படிப் பட்டவர்களுக்குத் தங்கள் உயிரே போனாலும் அறிவைக் கொடுக்க மாட்டார்கள்.)

காண்டிக்யர் கேசித்வஜரிடம் ஸமாதானமாகப் போய் அறிவு தானம் பண்ணுவது அவரோடு வந்திருந்த மந்திரி, புரோஹிதர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ராஜ விஸ்வாஸத்தினாலேயே அவர்களுக்கு இப்படித் தோன்றியது. அவரிடம் வந்து "உங்களிடமிருந்து ராஜ்யத்தை அபஹரித்த சத்ரு ஒண்டியாக வந்திருக்கும் இப்போது அவனோடு யுத்தம் செய்து ராஜ்யத்தைத் திரும்பப் பெறுவதே செய்ய வேண்டியது. இவனுக்கா தர்ம ஸாஸ்த்திர உபதேசம் பண்ணுவது? என்று தடுத்தார்கள்.

காண்டிக்யரோ "நீங்கள் சொல்லுகிறபடி இவனை நான் கொன்றால் எனக்கு பூலோகம் ஸ்வாதீனமாகுமென்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் நம்பிக்கையின் பேரில் தர்மம் தெரிந்து கொள்வதற்காக வந்து ப்ராணத்தியாகம் செய்வதால் இவனுக்கோ பரலோகமே அல்லவா ஸ்வாதீனமாகி விடும்? நம்பி வந்தவனுக்கு அறிவைத் தராமல் அடைத்து வைத்துக் கொண்ட எனக்கு அந்தப் பரலோகத்தின் வழி அடைத்துத்தானே போய் விடும்? தாற்காலிகமான இஹ லோகத்துக்காக சாச்வதமான பரலோகத்தை நான் இழக்க மாட்டேன்! என்று கூறி விட்டார்.

கேசித்வஜரைப் பார்த்து "உன் தர்ம ஸாஸ்திர ஸந்தேகத்தைக் கேள்" என்றார்.

கேசித்வஜர் விஷயத்தைச் சொன்னார். பாதி யஜ்ஞுத்தில் பசுவதையானால் என்ன ப்ராயச்சித்தம் பண்ண வேண்டுமோ அது காண்டிக்யருக்குத் தெரிந்திருந்தது. தெரிந்ததைக் கொஞ்சம் கூட ஒளிக்காமல் சொன்னார். எதிரியல்லவா அந்தப் ப்ராயச்சித்தத்தால் பயனடையப் போகிறவன் என்று பார்க்காமல் யதோக்தமாய் எல்லாம் உபதேசம் பண்ணினார்.

கேசித்வஜர் ரொம்பவும் சந்தோஷத்தோடு ராஜ்யத்துக்குத் திரும்பினார். ப்ராயச்சித்தத்தைப் பண்ணிவிட்டு, அப்புறம் யஜ்ஞுத்தையும் பூர்த்தியாக்கி அவப்ருத ஸ்நானம் செய்தார்.

எத்தனையோ அலைந்து திரிந்து தோஷ பரிஹாரம் தெரிந்து கொண்டு, அதைப் பண்ணி யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்தும் ஏனோ தம்முடைய மனஸிலே பூர்த்தியில்லை என்று கேசித்வஜர் கண்டார். 'ஏனோ என்றால் ஏன்' 'ஏன்' என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தார். 'யஜ்ஞும் என்கிற சடங்கை மந்திரத்திலோ திரவியத்திலோ கொஞ்சமும் லோபம் (குறைவு) இல்லாமல் பண்ணி விட்டோம். அது மட்டுமில்லை. யஜ்ஞுத்துக்குப் பத்னி தக்ஷிணை. அந்த தக்ஷிணையும் யதேஷ்டமாகக் கொடுத் தாலே பூர்த்தி ஏற்படும். இதிலும் நாம் ஒன்றும் லோபம் வைக்கவில்லை. ரித்விக்கு கள் மற்ற ப்ராமணர்கள், யாசகர்கள், பொது ஜனங்கள் ஆகிய எல்லோருக்கும் திருப்தியாக அள்ளிக் கொடுத்து விட்டோமே!" என்று யோசித்த கேசித்வஜருக்குக் சட்டென்று குறை என்ன என்று புரிந்து விட்டது.

இத்தனை பேருக்கு இவ்வளவு செய்தாலும் முக்யமான ஒருத்தரை மறந்து போய் விட்டோமே! அவருடைய உதவியில்லா விட்டால் யஜ்ஞும் முடிந்தே இருக்க முடியாதே! ப்ராயச்சித்தம் உபதேசம் பண்ணின காண்டிக்யனுக்கு குரு தக்ஷிணை தர மறந்து விட்டதே! அந்த தக்ஷிணை தராத வரையில் யஜ்ஞும் பூர்த்தியாகாமல் குறைபட்டுத்தான் நிற்கும். நம் மனஸும் நிறைவு காணாமல் குறைந்து கொண்டு தானிருக்கும்' என்று தெரிந்து கொண்டார்.

உறவு முறைப்படி காண்டிக்யர் இவருக்கு உடன் பிறந்தவர். அரசியல் முறைப்படியோ சத்ரு. அப்படிப் பட்டவரயே இப்போது தர்ம முறைப்படி குருவாக

நினைத்து தக்ஷிணை தந்து மரியாதை செய்யக் கேசித்வஜர் எண்ணினார். இது அறிவு தானத்துக்கு நம் தேசம் தந்த பெருமை.

என்ன தக்ஷிணை என்று கேசித்வஜர் நிர்ணயம் பண்ணவில்லை. காண்டியக் ரயே கேட்பது, அவர் என்ன கேட்டாலும் கொடுப்பது என்று தீர்மாதித்தார். காலத்திலே எந்த உதவி செய்தாலும் அது ஞாலத்தை விடப் பெரியது என்று திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறாரென்றால், அதிலும் ஞானமாக அறிவாகச் செய்யும் உதவிக்கோ ஈடே இல்லை. அதனால் தக்ஷிணை விஷயத்தைக் காண்டியகரின் இஷ்டத்துக்கே விட்டு விட வேண்டுமென்று கேசித்வஜர் முடிவு செய்தார்.

அவரிடம் போய்க் கேட்பதற்காக ரதத்திலேறிக் கொண்டு காட்டுக்குப் புறப்பட்டார்.

முன்னே யஜமானக் கோலத்தில் தாடி, மீசை, க்ருஷ்ணாஜினங்களோடு போனார். இப்போது அவப்ருத ஸ்நானாமி விட்டதால், அதெல்லாமில்லாமல் ராஜாக் கோலத்திலேயே போனார்.

இப்படி ராஜரிகத் தோற்றத்துடன் இவர் மறுபடி வருவதைப் பார்த்தவுடன் காண்டிக்யருக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? சரிதான். நம்மிடம் விஷயத்தைக் கறந்து கொண்டு யாகத்தை முடித்தாயிற்று. யாக காலத்தில் ஸாத்விகம் தான் அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்பதால் காலைப் பிடித்தான். இப்போது காரியம் முடிந்துவிட்டதால் கழுத்தைப் பிடிக்க மறுபடி வருகிறான்" என்று தீர்மான்ம் பண்ணி விட்டார்.

உடனே அம்பைத் தொடுத்து யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாக நின்றார்.

முன்தடவை மாதிரியே அவரைக் கேசித்வஜர் இப்போதும் தடுத்தார். "அப்பா! நான் உனக்கு ஸம்பாவனை பண்ணிவிட்டுப் போக வந்திருக்கிறேனேயொழிய ஹானி பண்ண வரவில்லை. வேறு விதமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். யஜ்ஞப் பூர்த்திக்குப் பெரிய உபகாரம் பண்ணின உனக்கு, நீ என்ன தக்ஷிணை கேட்டாலும் ஸமர்ப்பணம் செய்யவே வந்திருக்கிறேன் கேள்" என்றார்.

என்ன தக்ஷிணை கேட்பதென்று காண்டிக்யர் தம்மோடிருந்த குட்டிப் பரிவாரத்துடன் கலந்து ஆலோசனை செய்தார். இழந்த ராஜ்யதைத் திரும்பக் கேட்டுப் பெறுவதற்கு இதுவே வாய்ப்பு என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். அவர்களில் சிலர் இன்னும் ஒருபடி மேலே போய், "எது கேட்டாலும் தருகிறேன்" என்று கேசித்வஜர் முன் வந்திருக்கிற இந்த வாய்ப்பை விடாமல் தன்னுடைய ராஜ்யத்தோடு அவருடைய ராஜ்யத்தையும் காண்டிக்யர் கேட்டு வாங்கிக்கொண்டு விட வேண்டும் என்று அபிப்ராயப் பட்டார்கள்.

அறிவுக்கும் அடைக்கும் தாழ் இல்லை!

காண்டிக்யர் தீர்க்கமாக யோசித்துப் பார்த்ததில் அவருக்கு மற்றவர்களின் ஆலோசனை ஸம்மதமாகப் படவில்லை. "ராஜ வம்ஸத்தில் பிறந்தவனி ஸ்வதர்மம் ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கட்டி ஆளுவதே என்பது வாஸ்தவமாயிருக்கலாம். ஆனால் அப்படிப் பெறுவதும் க்ஷத்திரிய தர்மப்படி யுத்தத்தின் மூலமோ, வீர பராக்ரமத்துக்கு ஸன்மானமாகவோ, அல்லது விவாஹ ஸம்பந்த த்தின் மூலமோதான் இருக்க வேண்டுமேயன்றி, 'தக்ஷிணை' என்ற கௌரவமான பெயரிலுள்ள யாசகத்தால் அல்ல. வேறெந்த வித த்திலும் அர்த்த (பொருள்) ஸம்பாதனம் செய்து கொள்ள உரிமை பெறாத பிராமணனுக்குத்தான் அர்த்தமாக (பொருளாக) தானம் பெற உரிமை உண்டு. இது என் தர்மமாகாது. ஒருவனுக்கு தர்ம சாஸ்த்ர விஷயம் சொல்லி அதற்கும் ப்ரதியாக அதர்மமான முறையில் ராஜ்யதானம் வாங்கிக் கொண்டேனா னால் பதிதனாகி விடுவேன்.

'தர்ம - அர்த்த - காம - மோக்ஷங்களில், 'தர்ம உபதேசத்துக்காக அர்த்தம் பெற வேண்டும் என்று காமம் எனக்கு இப்போதில்லை. மோக்ஷத்துக்கு நேர் வழியாக முடிவிலே வருகிற ப்ரம்ம வித்தையில் தான் இப்போது எனக்கு நாட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கேசித்வஜர் என்னிடமிருந்து கர்மத்தைப் பற்றிய தர்மத்தைக் கேட்டுக் கொண்டாற் போலவே நான் அவனிடம் ப்ரம்ம வித்தையின் உபதேசம் பெற்றுக் கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். என் வித்யா தானத்துக்கு தக்ஷிணையாக அவனிடமிருந்து இன்னொரு வித்யா தானமும் கேட்கப் போகிறேன். அறிவு தானம் எந்த ஜாதியாரும் பெறத்தடையில்லை.

"க்ஷத்ரியனின் ஸ்வதர்மம் ராஜ்யத்தைப் பெற்று ஆட்சி நடத்துவதே அல்லவா என்று நீங்கள் கேட்டால் அதற்கும் பதில் வைத்திருக்கிறேன். ராஜ்யத்தைப் பெற்று ஆட்சி நடத்தினவன் தான் நான். அதிலே எனக்கு ஸாமர்த்யம் போதவில்லை என்று இப்போது நாம் காட்டிலே வந்து வசித்து, நீங்கள் இவனிடம் என்னைப் பிச்சை கேட்கச் சொல்வதிலிருந்தே நன்றாக நிதர்சனமாயிருக்கிறது. ப்ரஜைகளைப் பார்த்து, சத்ருக்களைத் தடுத்து ராஜ்ய ரக்ஷணம் செய்ய சக்தியில்லாத நான், வீணுக்கு ராஜ்யத்தைக் கேட்டுப் பெறாமல் போனால் அது தோஷமாகாது. சக்தியுள்ள க்ஷத்ரியன் ராஜ்யத்துக்குப் பாடுபடுவது தான் தர்மத்தில் ஆசை. சக்தியில்லாத நான் அப்படிச் செய்தால் அது போகத்தில் ஆசைதான். இப்படிப் பட்டவனை ராஜ்ய பாரமும், ராஜயோகமும், ஸம்ஸாரத்தில் மேலும் அழுத்தத்தான் செய்யும். ஸ்வதர்மம் என்பதோ படிப்படியாய் ஜீவனை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிக்கப் பக்குவப் படுத்துவதல்லவா? என்னால் முடியாததும், என்னை ஸம்ஸாரத்தில் மேலும் அழுத்துவதுமான ராஜ்ய பாரத்தை கேசித்வஜன் என்னிடமிருந்து அபஹரித் தது பகவான் எனக்கும் செய்த அனுக்ரஹமே என்று இப்போது தெரிந்து கொண்டிருக் கிறேன். எனக்கு இந்த ராஜ்யமில்லை என்று பகவான் வைத்துவிட்ட பிறகும் நான் ஆத்ம ஸாம்ராஜ்யத்தை அறிய முயற்சி பண்ணா விட்டால் அதுவும் ஆத்ம வித்யையில் கரை கடந்தவனான இவன் 'என்ன வேணுமானாலும் தருகிறேன்' என்று சொல்லியும், அந்த அறிவு தானம் பெறாவிட்டால் - என்னைப் போல முட்டாள் எவனும் இருக்க முடியாது.

"உயிர் போனாலும் போகட்டும் என்று இவன் அன்றைக்கு ப்ராயசித்தம் கேட்டுக் கொள்ள வந்ததும் இன்றைக்கு மறுபடி தக்ஷிணை தர வந்திருப்பதும் எதனால்? இவனுடைய அத்யாத்ம சாஸ்திர ஞானத்தினால் தானே? இவன் இப்போதே ஞான மார்க்க ஸாதகனாக ஆத்ம விசாரம் செய்து கொண்டு உட்காரா விட்டாலும் இவனுடைய ஆத்ம சாஸ்த்ர ஞானம் உள்ளூர இவனுக்குக் கை கொடுத்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. ஆத்மா அமரமானது என்ற அந்த நிச்சய புத்தியாலேயே உயிர் இருப்பதையும், போவதையும் இவன் பொருட்படுத்தவில்லை. அதே மாதிரி, உயிரோடிருந்து உலகத்தையே கட்டியாள்வதையும் இவன் என்னைப் போல பாரமாக நினைக்காமல், ராஜ்ய 'பாரம்' என்பதையும் லேசாக எடுத்துக் கொண்டு என்னைவிட நன்றாக பாலனம் பண்ணவும் இவனுடைய அத்வைத சாஸ்த்ர அறிவே ஸஹாயம் செய்திருக்கிறது. அவனிடமே அந்த ராஜ்ய பொறுப்பை விடுவதுதான் எனக்கு அறிவுடமையாகும்.

"இத்தனை நாளாக, நமக்கு அனுகூலமாக ஸந்தர்ப்பம் ஏற்படும் போது மறுபடி ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே வனவாஸம் செய்தேன். இப்போது அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிட்டேன். ராஜ்யத்துக்குத் திரும்புவது பற்றி இனி ஒருகாலும் நினைக்க மாட்டேன். இவனிடம் ஆத்மோபதேசம் வாங்கிக் கொண்டு, இந்த வனத்திலேயே அதற்கான ஸாதனையைப் பண்ணி முடித்து போவது என்றே முடிவு செய்து விட்டேன்" என்று காண்டிக்யர் உறுதியாகச் சொன்னார்.

கேசித்வஜரிடம், "எனக்கு வேண்டிய தக்ஷிணை இது தான். அத்யாத்ம வித்யையை உபதேசிக்க வேணும்" என்று ரொம்பவும் தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொண்டார்.

"அப்படியா? நன்றாக ஆலோசனை பண்ணித்தான் கேட்கிறாயா? இப்போது என்னிடமிருந்து ஸுலபமாய் ராஜ்யத்தைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு விடலாமே! நன்றாகச் சிந்தனை பண்ணிச் சொல்லு" என்றார் கேசித்வஜர்.

நன்றாக யோசித்துத்தான் கேட்கிறேன். ராஜ்யத்தைப் பற்றிய விசாரம் எனக்கு இல்லாமல் நீ அதை எடுத்துக் கொண்டு பெரிய உபகாரம் பண்ணியிருக்கிறாய். நீயோ அதை நிர்விசாரமாகவே நிர்வாஹம் பண்ணுகிறாய். அதற்கு உன்னைப் பக்குவப் படுத்தியிருப்பது அத்யாத்ம சாஸ்திரம். அதனால் எனக்கு அது தான் வேண்டும். க்ஷத்ரிய தர்மப்படி அர்த்தம் யாசிக்காமல் வித்யாதானம் கேட்கிறேன். அநுக்ரஹம் பண்ணனும்" என்று காண்டிக்யர் பிரார்தித்துக் கொண்டார்.

ஸந்தர்பங்கள் உருவாவதைப் பொறுத்துச் சில பேருக்கு ஓர் உச்சமான கட்டத் தில் திடீர்ப் பக்குவம் வந்துவிடும். படிப்படியாகப் பக்குவமாவதே பொது நியதியானா லும் ஈச்வர க்ருபையில் சில பேருக்கு இப்படி க்ஷண காலத்தில் பல படி தாண்டிப் போகிற ஸ்திதி ஏற்படும். அம்மாதிரித்தான் இப்போது பல காலமாகக் காண்டிக்யர் அப்யஸித்து வந்திருக்கும் கர்மானுஷ்டான விசேஷத்தோடு க்ருபா விசேஷமும்

சேர்ந்து அவர் நேரே ஞான மார்க்கத்தை அப்யஸிப்பதற்கான ஆர்வத்தையும், ச்ரத்தையையும் பெற்று விட்டார்.

நம்முடைய பண்பாட்டிற்கேற்க கேசித்வஜர் இதைப் பார்த்து பெருமை கொண்டார். தம்மை விடவும் ஒரு படி அவர் மேலே போய் விட்டதில் பொறாமைப் படாமல் பெருமைப் பட்டார். "அப்பா, நான் ஆத்ம சாஸ்திரம் நிறைய அறிந்திருந்தும் ஆத்ம ஸாதனைக்கே என்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளாமல் இன்னமும் காம க்ரோதாதிகளைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக ஸ்வதர்மம், கர்மானுஷ்டானம் ஆகியவ ற்றைக் தொடர வேண்டியவனாகவே இருக்கிறேன். இவற்றால் பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்வது போலவே, பூர்வ புண்யங்களையும் போக்கிக் கொண்டால் தான் பாப, புண்யம் இரண்டும் அறியாத ஆத்மாவில் சேரலாம். அதனால் தான் உடலை வருத்தி கர்மா பண்ணிப் பூர்வ பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்வது போலவே, உடலுக்கு ராஜ போக சௌக்யம் என்பதையும் கொடுத்து புண்யத்தைப் போக்கிக் கொள்கிறேன். இன்னம் சில காலம் எனக்கு இந்த கர்ம யோகமும் ராஜ போகமும் நீடிக்க வேண்டிய தாக இருக்கிறது. ஆனால் நீயோ இப்போது என்னிடம் ஆத்ம சாஸ்த்ரம் கற்றுக் கொண்டு உடனேயே நேராக ஆத்ம ஸாதனைக்குப் போவதற்கான விவேகத்தைப் பெற்று விட்டாய். நீ அத்ருஷ்டசாலி. வா, உனக்கு ஸாங்கோபாங்கமாக வேதாந்தம் சொல்கிறேன்" என்றார் கேசித்வஜர்.

இங்கே அவர் சத்ருவான காண்டிக்யரைத் தங்களுடைய குலத்துக்கே ஆனந்த மூட்டும் வார்ஸான "குலநந்தனன்" என்று அழைப்பதாக இந்தக் கதையைச் சொல்லும் விஷ்ணு புராணத்தில் இருக்கிறது.

அப்புறம் அஷ்டாங்க யோகம், ஈச்வர பக்தி ஆகியவற்றை உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியிருக்கும், ஞான தத்வங்களோடு அழகாக இழைத்து, சுலபமாகப் புரிந்து கொள்ளும்படி காண்டிக்யருக்குக் கேசித்வஜர் உபதேசம் செய்தார். ஆத்ம ஞானத்து க்கு நம் தேசம் தந்த பெருமைக்கு அளவேயில்லை. அதனால் தான் பரம சத்ருக்களாக இருந்த இரண்டு பேரில் இப்படி ஒருவர் குருவாகவும், மற்றவர் சிஷ்ய ராகவும் ஆனார்கள்.

உபதேசத்தைக் காண்டிக்யர் நன்றாக உள்ளே வாங்கிக் கொண்டார். அதிலே ஸந்தோஷம் கொண்ட கேசித்வஜர் "இன்னும் நான் உனக்கு என்ன பண்ணனும்? என்று பரம அன்போடு கேட்டார்.

அதே அன்போடு காண்டிக்யரும், "நீ பண்ணுவதற்கு இனியும் ஏதாவது மீதி இருக்கிறதா என்ன? அகண்டமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தையே அல்லவா காட்டிக் கொடுத்து விட்டாய்? என் ஸ்ரேயஸுக்காக என்னவெல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அத்தனையும் பண்ணிவிட்டாய். இன்னும் எனக்காக மெனக்கிடாமல் நீ ராஜயத்துக் குத் திரும்பலாம் என்று நன்றியோடு சொல்லி நமஸ்காரம் செய்தார். உபசாரங்கள் பண்ணிக் கேசித்வஜரை ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்பி வைத்தார்.

அறிவுக்கும் அடைக்கும் தாழ் இல்லை!

அப்புறம் காண்டிக்யர் தாம் பெற்ற உபதேசத்துக்கு உரிய ஸாதனையைத் தீவிரமாகச் செய்து பிரம்ம நிர்வாணம் அடைந்தார். கேசித்வஜரும் கர்மத்தால் பாப க்ஷயமும், போகத்தால் புண்யக்ஷயமும் ஏற்பட்ட பிறகு ஞான அனுஷ்டானங்கள் பண்ணி மோக்ஷ ஸித்தி அடைந்தார்.

பல உயர்ந்த லக்ஷ்யங்களை இந்த உபாக்யானம் காட்டுகிறது. படிப்பறிவையே அநுபவ அறிவு என்று மயங்காமல் படித்ததைப் பரிச்ரமப் பட்டு படிப்படியாக வாழ்க் கையநுபவமாக்கிக் கொள்வது; அவரவருக்கு வாய்த்த ஸ்வதர்மக் கடமையைப் பேணி நடப்பது; செய்கிற அனுஷ்டானத்தில் மனப்பூர்வமான பக்தி, ச்ரத்தைகள் காட்டுவது. தர்மத்தைத் தெரிந்துகொண்டு செய்வதற்காகத் தன் உயிருக்கே ஆபத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் முயல்வது; ராஜ்ய லாபத்தை விடவும் ஆத்ம ஞானத்துக்கான உபாயத்தையே பெரிதாகப் போற்றுவது என்றிப்படிப் பல குறிக்கோ ள்களை இந்த இரண்டு ஜனகர்களின் கதை நமக்கு விளக்கிக் காட்டுகிறது.

இதெல்லாவற்றையும் விடக் குறிப்பாகத் தெரியும் ஒரு கொள்கை, அறிவுக்குத் தடை போடாமல் யோக்யதாம்சமுள்ள எவனிடமிருந்தும் சொந்த பாச, த்வேஷங்கள் பாராட்டாமல் அதைக் கோர வேண்டுமென்பதும், அதே போல யோக்யதை உள்ள எவனுக்கும் அதை ஸ்வய விருப்பு, வெறுப் பாராமல் கொடுக்க வேண்டு மென்பதுமாகும். அன்புக்கு மட்டும் தான் அடைக்கும் தாழில்லை என்று இல்லை. அறிவுக்கும் அப்படியே என்பதே பாரதீயர்கள் கடைப்பிடித்த உன்னத நெறி என்பதற்கு இந்த உபாக்யானம் ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு. இப்படி ஸகலருக்கும் அறிவைத் தடையில்லாமல் பரப்ப வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்றபட வேண்டுமா னால் அதற்கும் அன்பு தான் காரணம்.
